

Joep van Deudekom

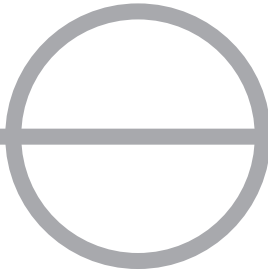
10 tegen 1

Tekeningen Michiel van de Vijver

Leopold / Amsterdam

EERSTE HELFT

1 Kon het erger?

Pieter had het veld nog nooit op deze manier gezien. Het gras hing in de lucht en de wolken lagen op de grond. Het duurde even voor hij doorhad wat er gebeurde. Iemand had de bal hoog overgeschoten, zelfs over het vanghek achter het doel. En omdat er niemand was om de bal te halen was hij, de keeper van de C1 van Hercules, zelf maar over het hek geklommen. Er stonden twee meisjes vlak bij het doel en toen Pieter over het hek klom voelde hij hun ogen in zijn rug prikken. Zo soepel mogelijk sprong hij over het prikkeldraad. Maar even soepel bleef hij daaraan haken en nu hing hij ondersteboven met zijn gezicht naar het veld. Pijn deed het niet heel erg, maar hij kon geen kant meer op.

Zijn broer Guus kwam al aansprinten.

‘Hé broertje, solliciteer je naar een plek als hangende spits?’

Ja hoor, de grappen konden beginnen.

Ineens was daar het omgekeerde gezicht van Dirk, die eigenlijk Samantha heette en die hun rechterspits was. Het enige meisje in Nederland dat op dit niveau met een jongensteam mee mocht spelen.

‘En wie zet de hele boel weer op zijn kop?’

‘Ja, ik ben er helemaal ondersteboven van,’ zei Pieter zelf ook maar. Behoorlijk gênant dit. ‘En hoe kom jij zo snel aan deze kant van het hek?’

‘O, er is ook gewoon een deur,’ zei Dirk. ‘Maar jij dacht natuurlijk, ik sloof me even uit voor die meiden daar.’

‘Helemaal niet!’

Dirk was eigenlijk een soort verkering van hem zonder dat ze echt verkering hadden. Iedereen wist dat, alleen hadden ze het zelf nooit uitgesproken.

‘Mooie onderbroek heb je aan,’ ging Dirk verder.

O nee, hè! Doordat hij met zijn broek aan het prikkeldraad hing, zakte hij daar door zijn gewicht langzaam uit.

‘Björn Borg, helemaal mijn merk,’ zei een van de eerdergenoemde meisjes, die nu ook kwamen kijken. Ze maakte een foto met haar mobieltje. ‘Zal ik het op Hyves zetten of op Twitter?’

‘Doe voor de zekerheid allebei,’ giechelde het andere meisje.

Inmiddels stonden de beide teams om Pieter heen en er werd luid gelachen. Hij schaamde zich kapot. Hij probeerde zich los te maken, maar hij zat muurvast aan het prikkeldraad. Bij elke beweging zakte zijn broek meer af, dus tegelijkertijd probeerde hij zijn keepersbroek omhoog te trekken. Kon het nog erger? Ja, het kon nog erger.

Pieter voelde ineens iets nats in zijn gezicht. Het was Tante Sjaan, de teckel van Ome Piet, de terreinman, die zijn gezicht aan het likken was.

‘Getverdemme! Áf Tante Sjaan! Áf!’ riep Pieter tevergeefs. Tante Sjaan zag dat meer als een aanmoediging en zat inmiddels met haar tong in Pieters rechteroor.

‘Kan iemand dat beest weghalen?’

‘En nu?’ vroeg de scheidsrechter.

‘Nou, jullie zouden me misschien hier vanaf kunnen

halen? Maar alleen als het je uitkomt, hè, want anders blijf ik hier lekker hangen.'

Terwijl de scheids Pieter een stukje optilde, probeerden Dirk en Guus het prikkeldraad los te krijgen. Pieter hing daar maar en dacht weer: kan het nog erger?

En ja, het kon nog erger.

'Ja, hij is los,' zei Guus. 'Laat hem maar zakken.'

En terwijl de scheids hem liet zakken, kwam Pieter met zijn gezicht in een grote brandnetelstruik terecht.

'Au! Godsamme! Laat me los!'

De scheids liet hem van schrik los en Pieter viel.

Zijn gezicht prikte verschrikkelijk. En alleen maar lachende gezichten om hem heen. Hij had zich nog nooit zo geschaamd. Erger kon niet.

Of toch wel?

'Haha... Ik sta hier naast Pieter Brandsma, de keeper van Hercules C1, die... eh... die... Tja, Pieter, kun je zelf... hahaha... misschien even vertellen wat er net allemaal met je gebeurd is?'

Pieter keek stomverbaasd in de camera van *Sport in de Regio*. Het sportprogramma zond als experiment de thuiswedstrijden van de C1 dit seizoen op zondagochtend uit. De wedstrijden werden toch door de club opgenomen om later te kunnen nabespreken.

De verslaggever kon zijn lachen niet inhouden en ook de cameraman kon zijn camera niet stilhouden vanwege het lachen.

Pieter wist totaal niet wat hij moest zeggen met die camera op hem gericht. Hij wilde het liefst heel hard wegrennen.

Ineens stond Guus naast hem en nam het woord.

‘Tja beste kijkers, mijn broer Pieter dacht dat deze saaie wedstrijd wel een stukje amusement kon gebruiken, dus is hij even aan het hek gaan hangen hier. Goed, we hebben allemaal gelachen, zullen we weer gaan voetballen?’

‘Ah, juist. Tot zover de voorstelling van Pieter Brandsma en het hek, we gaan verder met de wedstrijd.’

Pieter keek zijn broer dankbaar aan voor deze morele steun.

Pieter zat zondagochtend thuis voor de tv. Zijn vader had de tranen over zijn wangen lopen. Hij zag dat zijn moeder haar lachen probeerde te houden, maar het lukte niet echt. Ze liep naar de keuken en Pieter hoorde haar ingehouden proesten. Hij schaamde zich alleen maar.

Hij zag er nu helemaal belachelijk uit, want zijn gezicht zat onder de witte zalf vanwege de brandnetels. Het jeukte als een gek.

Biepbiep. Biepbiep. Biepbiep. De sms’jes stroomden binnen. Pieter bekeek ze niet eens. Hij kon nooit meer over straat. Niet meer naar school. Ze moesten verhuizen.

‘Nou, het had nog veel erger gekund, broertje,’ zei Guus.

Pieter wilde het eigenlijk niet weten.

‘Nou, wat dan?’ vroeg hij toch.

‘Wees blij dat je je Donald Duck-onderbroek niet aanhad met dat gat erin.’

Pieters vader kwam door deze opmerking in ademnood.

‘Guus, hou op!’ bracht hij met moeite uit.

Pieter kon er ook wel een beetje om lachen. Inderdaad, met die Donald Duck-onderbroek met dat gat erin had hij moeten emigreren.

Op dat moment werd er aangebeld. Guus deed open.
'Pieter, je hebt bezoek!' riep hij vanuit de gang.
'Nee!' riep Pieter nog, want niemand mocht hem zien met die zelf op zijn gezicht. Maar Dirk stond al in de kamer.
'Ik wilde even weten hoe het... mmgrmpffhahaha, ik wist niet dat Bassie op bezoek was. Is Adriaan er ook?'
'Ik ga emigreren!' kon hij alleen maar zeggen en hij rende naar boven.

